

ASSISI-NYT – MARTS 2005

Sankt Antonius af Padua

Kæreste Assisi-venner - også alle jer nye.

I begyndelsen af marts vendte vi hjem til Assisi efter de 14 februar dage i Danmark med to forrygende snestorme, hvor vi var ude og køre bil/flyve, og megen kulde. Det var jo ikke lige Pater Mizzis yndlingsvej, så vi holdt os meget indendøre, også for at pleje den forkølelse, vi begge fik i løbet af opholdet. Vi kunne åbenbart ikke klare de danske virustyper. Men på trods af hårdt vejr og forkølelse blev det en uendeligt smuk og berigende tur rundt i Danmark, som vi er meget glade for. Vi delte Assisi med omkring 250 mennesker, og det var en stor glæde for os ikke bare at gense mange "gamle" Assisi-venner men også møde så mange nye, som vi i dette nyhedsbrev gerne vil rette en særlig hjertelig velkomsthilsen til. Vore tanker og samtale går indimellem stadigt tilbage til mange særligt smukke stunder under arrangementerne, og vi er dybt taknemmelige for dels den store indre støtte og velsignelse dels den store åbenhed, som alle deltagere kom med. Af hjertet tak fra os begge til jer alle - også til alle jer, der gjorde en stor indsats både før, under og efter arrangementerne.

Forhåbentligt får vi tid og mulighed for at komme til Danmark igen i 2006. Der synes "oppefra" at være stor støtte til at lave en form for Assisi-retræte i Danmark, hvor vi

f.eks. dedikerer en week-end til en tilbagetrækning til det indre liv i Frans' og Klaras ånd, og til endnu dybere at forbinde os med "The Spirit of Assisi".

Livet i Assisi lige nu

Vi vendte tilbage til fortsat vintervejr i Assisi. Hele Europa har oplevet særligt lave temperaturer over midten af februar. Men d. 10. marts kom foråret - lidt forsinket - til Assisi. Vi har nu dage med dejligt, varmen solskin, og her i slutningen af ugen når temperaturen midt på dagen op på ca. 20 grader. De små sangfugle har travlt med redebygning, hvad min kat med stor iver og nysgerrighed er meget optaget af at kigge på fra vinduerne i min lejlighed, og træerne og de tidligere forårsblomster spirer. Der er dog fortsat sne på toppen af de højeste bjerge, også Monte Subasio - et smukt syn mod den blå himmel.

Velsignelser og fastetiden

Efter hjemkomsten kobled vi os igen dybere ind i faste- og forberedelsestiden op til påske, som jeg skrev om i sidste nyhedsbrev. Fasten er også tiden for særlige bønner og **velsignelser** i Den Katolske Kirke. I Biblen forstås velsignelse som en meddelelse og formidling af indre liv fra Gud, hvad enten Livet meddeles af Gud selv eller den nedbedes af det ene menneske over det andet. Jesu sidste handling på denne jord inden himmelfarten var en velsignelse af de elleve disciple: "*Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen*" (Luk 24, 50-53). De forskellige former for velsignelser - Den Katolske Kirke har i sin liturgi over 200, der bruges ved forskellige lejligheder - ledsages gerne af et ydre tegn, som for eksempel indviet vand, indviet olie, indviede lys, f.eks. påskelyset, kalke, røgelse, aske (askeonsdag), palmegrene (palmesøndag) samt korsets tegn, som er det egentlige tegn på velsignelse, og som har været brugt siden slutningen af det 2. århundrede. Det "store" korstegn (pande - bryst - skuldrene med åben hånd) skal minde os om, at vi helt er omfattet af Kristi kraft, mens det "lille" korstegn (på panden, munden og brystet med tommelfingeren, som bl.a. bruges under messen lige inden præstens oplæsning af dagens evangelium) udtrykker en bøn om, at ens tanke, ord og gerning må være viet Gud og velsignet af Gud.

Den første velsignelse af et menneske - "Helligåndens gave" - skænkes under dåbens sakramente, jfr. ApG 2, 38.. Den er ifølge Den Katolske Kirkes lære velsignelsernes Ånd, der bringer hjerterne i samklang, skænker glæden og freden, højsindethed og godhed, liv og frugtbarhed i overflod. Endvidere er dåben en fødsel til livet *som Guds barn* (Rom 8,16) og for mig også den første forberedelse af et menneske til et fysisk liv i Kristi efterfølgelse: "*Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet. Så skal I finde hvile for jeres Sjæle. Thi mit åg er godt og min byrde er let*" (Matt. 11, 29-30). Det andet af de såkaldte initiationssakramenter er firmelsen (konfirmationen), hvor Gud bekræfter dåben ved salvelse med Helligånden og styrker mennesket til åndelig vækst og apostolisk indsats, dvs. et virke for at udbrede Kristi rige på Jorden: "*Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft og være mine vidner*" (ApG 1,8). Velsignelsens fylde og højdepunkt i det daglige liv og virke er Eukaristien, nadverens sakramente, som er det tredje initiationssakramente. Jesus indstiftede nadveren skærtorsdag aften som et udtryk for Kristi hengivelse for Jorden og menneskeheden med nogle særlige konsekrationord, som udtrykker Kristi offerhandling. For mig synes netop disse konsekrationord at være en form for nøgle til "velsignelsens ophav", idet jeg meget

ofte under en messe har oplevet dem som en særlig dyb åbner af døren mellem Guds Rige og Menneskeheden, hvorefter velsignelsen er strømmet ned på en måde, at de guddommelige vibrationer syntes at mærkes og gå langt ind i det fysiske:

"Tag det (brødet) og spis alle deraf.

Dette er mit legeme, som hengives for Jer" og

"Tag den (kalken) og drik alle deraf.

Dette er kalken med mit blod. Den nye og evige pagts blod, som udgydes for jer og for alle til syndernes forladelse.

Dette skal I gøre til min ihukommelse"

(Matt. 26, 26-29, 1. Kor. 11, 23-25)

I dagene op til påske har alle Franciskanerpræster i Assisi ekstra travlt med det årligt tilbagevendende ritual med velsignelse af bygninger, huse og hjem. De tager simpelthen rundt i alle hjem og bygninger, hvor de indbydes, og der er så mange indbydelser, at også alle de unge præstestuderende har travlt med støtte i denne tid. Under husvelsignelsen beder de særlige bønner for huset og for dem, der bor/arbejder i det, at de må blive velsignet og leve deres liv i pagt med Gud. Herefter stænkes hele boligen/huset med vievand. Også min lejlighed velsignes igen i år via Pater Mizzi, som den blev indviet med særlige bønner og velsignelser, da jeg flyttede ind i den for ca. 1½ år siden med en bøn om, at den skulle være Guds hus, hvori jeg kunne tjene løbende mere gennemsigtigt. En af de - i hvert fald for danske forhold - meget usædvanlige velsignelser, som Pater Mizzi er blevet bedt om at stå for, er kommet fra den lokale bank her i Assisi. Bankbestyreren ringede simpelthen og bad om velsignelse af bankens lokaler og medarbejdere! Efter naturkatastrofen i Asien introducerede de italienske banker iøvrigt et opløftende initiativ: De tilbød at stå som formidlere af penge fra alle de, der ønskede at give støtte til hjælpe- og genopbygningsarbejdet i Asien ved gebyrfrit at overføre støtten til de respektive hjælpeorganisationer.

I fastetiden er der hver fredag aften i de 5 uger op til langfredag en meget smuk andagt og vesper som hjælp til en dybere indkobling i Kristi lidelseshistorie, Kristi offer og den blødende Kristusstrøm. Vi deltager naturligvis i Frans' gravkirke, hvor Kristi lidelse og offer - symboliseret ved et specielt kors med tornekronen, sværdet og hammeren, der naglede Jesus til korset - ihukommes ved særlige bønner, uendeligt smuk vekselsang mellem munke, nonner og menighed, evangelielæsning, prædiken samt en procession med korset, der til slut bruges til en velsignelse. Munkene synger med dyb glød en særlig hymne "Colda Pia", som handler om, hvordan menneskers hjerter antændes og opflames, når vi fejrer stigmatiseringen af Frans, som udtryk for hans sammensmeltning med Kristi stigmatisering, lidelse og offer. Det er en så dyb og smuk andagt, at alle syntes dybt berørte, og der var helt tydeligt en guddommelig bevågenhed, der søgte dybere at nedfælde Kristi medlidende hjerte. Jeg og "mine" søstre havde i sidste uge også en fysisk fasteperiode, hvor måltiderne var små og meget enkle. Det, vi sparede på husholdningsbudgettet i denne uge, har vi sendt videre til moderklosteret, Graymoor, i USA, der formidler pengene videre til hjælp i missionerne de i fattige lande. Et sådant initiativ har iøvrigt i mange år været praktiseret i en af de japanske Buddhistorganisationer, Risho Kosei-kai, som Pater Mizzi har særligt nære bånd til, og som hvert

år besøger Assisi, hvor vi modtager dem. Rissho Kosei-kai, som er en organisation på omkring 6-7 millioner buddhistiske lægfolk i Japan, har igennem årene indsamlet millioner til hjælpearbejde på den måde, at de hver uge eller måned fraskriver sig et måltid, og i stedet donerer pengene til organisationens hjælp til fattige og lidende. Rissho Kosei-kai, som blev grundlagt i 1938, er især inspireret af Buddhas lære om medfølelse, og således engageret i talrige nationale og internationale freds- og hjælpeaktiviteter, inklusive den interreligiøse dialog.

Assisi er fortsat præget af større stilhed og fred, om end det ydre liv med besøgende på helligstederne nu er begyndt at vende tilbage. Der er en mangeårige tradition i Italien for besøg i Assisi af italienske skolebørn og unge i februar og marts måned, og mange tusinder kommer. Også i år er det glædeligt at se de mange grupper af lærere og elever, der vandrer rundt til alle helligstederne, hvor de hører foredrag og deltager i nogle af de religiøse handlinger. Med det gode vejr opholder Assisis faste beboere sig også udenfor i langt større grad nu, og snakken går lystigt mellem os alle, når vi mødes rundt omkring. I år vil vi allerede fra den 20. marts, palmesøndag, opleve et stort ryk-ind af pilgrimme i Assisi, der ønsker at deltage i den smukke og dybe fejring af påskens mysterium på den kristne kirkes måske dybeste helligsted. Jeg vil naturligvis berette mere fra årets påskefejring i næste nyhedsbrev.

Kristen mystiker – Skt. Antonius af Padua

Der er en kristen helgen og mystiker, som jeg længe har haft lyst til at dele med jer, fordi hans nuværende virke fra De Helliges Samfund ofte i dagligdagen morer mig meget. Han er også et lysende eksempel på en af de mange støtter, der blev sendt i inkarnation sammen med Frans for at fremme den i middelalderen vanskelige og store opgave med en indre reform af den kristne kirke ved at demonstrere vejen til livet i Kristi efterfølgelse. Denne indre reform af kirken var nok Frans' vigtigste opgave i sin inkarnation, og der er både i kirken og udenfor bred enighed om, at opgaven lykkedes vældig godt, også set i lyset af, hvor levende den impuls, som Frans var pioner for, fortsat er i vor tid - også i forhold til Menneskehedens enhed via den interreligiøse dialog samt respekten for og kærligheden til alle Jordens riger.

Antonius af Padua fødtes i 1195 i Lissabon under fødenavnet Fernando Bullone. Han var søn i en portugisisk adelsfamilie, men som 15-årig tilsluttede han sig Augustinerordenen og som 17-årig fik han tilladelse til at blive overflyttet til et kloster, hvor han studerede i 10 år, især Biblen, som han fik et indgående kendskab til. Han blev præsteviet i 1220, og da han samme år oplevede bisættelsen af Franciskanerordenens første martyrer, nemlig 5 munke, der var blevet dræbt på en missionsrejse til Marokko, besluttede Fernando sig for at blive franciskansk tiggermunk og missionær. Han tog nu det religiøse navn Antonius efter Antonius den Store, som jeg skrev om i sidste nyhedsbrev. Allerede samme år blev han sendt til Marokko for at arbejde blandt muslimerne og fortsætte den mission, som de 5 martyrer havde påbegyndt. Men Antonius' helbred var ikke godt, og efter at have været alvorligt syg i flere måneder, startede han tunghjertet sin rejse tilbage mod Portugal. Gud havde dog andre planer med Antonius, og skibet lagde på grund af voldsom storm til på Sicilien. Her hørte han, at Frans havde sendt bud til alle brødre om samling til det andet generalkapitel i Assisi i 1221, som Antonius nu hastede til og overværede med Broder Elias som generalvikar og Frans siddende ved Broder Elias' fødder. Ingen bemærkede dog den tavse munk. Herefter

drog Antonius til et afsidesliggende bjergkloster ved Forli i Italien, og den tavse munk var der fortsat ikke mange, der bemærkede, fordi han ydmygt tiede om sine studier og store kendskab til Biblen. Man regnede ham endda for mindre begavet. Da der på et tidspunkt skulle holdes en prædiken, som de øvrige præster ikke havde haft tid til at forberede, blev Antonius i spøg foreslået. Han talte med en dyb indsigt i Biblen og inspireret indefra med en så stor glød, begejstring og karisma, at han fra nu af blev kendt som en af de ypperste prædikanter på sin tid. Frans udnævnte herefter Antonius til lektor i teologi for at undervise brødrene i Bologna og Padua – den første i Franciskanerordenen, der havde et sådant hverv – og Frans kaldte fra nu af Antonius for ”min biskop”.

Antonius blev især kendt for sin visdom, indsigt, veltalenhed, sin karisma og klangfulde stemme og sin brændende kærlighed til og omsorg for de fattige og lidende. Så store menneskemasser strømmede til hans prædikener, at kirkerne ikke kunne rumme dem, og han måtte i stedet - som Frans - prædike fra de større markedspladser rundt om i Italien og Sydfrankrig. I sine prædikener angreb han de rige, åger og gerrighed, præstestandens misbrug og dårlige levevis og talte med stor kærlighed om og til det almindelige menneske, inkl. de ydmyge og fattigere fiskere og daglejere, som lukkede værksteder og butikker for at høre på ham. Op til 30.000 mennesker skal efter sigende samtidigt have lyttet til ham. Da hans prædikener også blev kendte og værdsatte i Vatikanet, blev han medlem af den kommission, som efter Frans' død blev sendt til Rom for at diskutere Frans' regel og testamente med Pavestolen, ligesom han i en periode var provincial (leder af et områdes klostre). Han fik dog efter eget ønske tilladelse til at trække sig tilbage fra alle embeder for at hellige sig sin prædikantvirksomhed, og de sidste måneder af sit liv viede han sig til prædikener, skriftemål og arbejdet for at hjælpe fattige, gældstyngede mennesker. Han døde i 1231 kun 36 år gammel efter at have nedbrudt sit helbred med langvarige faste og hyppige rejser til fods. Han blev begravet i Padua, hvor der rejstes en stor basilika over hans grav, som i dag ganske enkelt kaldes "Il Santo" - den hellige.

Den hellige Antonius blev helgenkåret allerede 11 måneder efter sin død af den Pave - Gregor IX - som også 4 år tidligere havde helgenkåret Frans. Den korteste helgenkårsproces i historien. Pater Mizzi fortæller, *”at egentligt var det folket selv, der helligkårede Antonius, fordi han om nogen blev opfattet som almindelige menneskers helgen og beskytter og i sit relativt korte virke blev elsket og værdsat af mennesker overalt. Allerede i sin levetid blev han kendt for så mange mirakler, inkl. helbredelser og opvækkelse af en død, at han simpelthen blev og fortsat bliver kaldt ”Mirakelmageren”. Også efter han død er der sket mange mirakler ved hans grav, som er et af de mest besøgte pilgrimssteder i Italien. Nogle af kardinalerne ved Pavestolen var meget tøvende med hensyn til Pavens ønske om så hurtigt at helligkåre Antonius, men de fik alle en drøm, hvori Antonius' store hellighed blev dem vist, og de støttede så helgenkåringen”*. I 1946 blev han på grund af sine prædikener, hvoraf mange er bevaret, sin forskning og indsigt i Biblen udnævnt til kirkelærer. Hans store hengivenhed for de fattige var ideal for den velgørende organisation, Skt. Antoniusbrød, som blev grundlagt i 1800-tallet, og som har viet sig til hjælp særligt i den fattige del af verden.

Han er skytshelgen for Brasilien, Portugal, Lissabon og Padua, og han er tillagt så stort et virke fra De Helliges Samfund, at man kan bede om Antonius' forbøn på områder som rejser, ægteskab, frugtbarhed, kvinder og børn, feber, sygdomme, skibsbrud, krigsnød og katastrofer samt - og det er det virke, jeg finder så morsomt - som inspirator i forbindelse

med glemte og forlagte ting. Den sidste særlige bevågenhed fra de indre planer, som tilskrives Antonius, har sine rødder i nogle hændelser fra hans liv, bl.a. den at en novice lånte hans Psalter (udgave af Davids salmer) uden tilladelse, men at et syn fik ham til skyndsomt at levere den tilbage. Endvidere den hændelse, at en bortkommet ring blev fundet igen i maven på en fisk efter Antonius' mellemkomst. Mange katolikker beder om Antonius af Paduas hjælp, når ting er blevet væk. Jeg har flere gange set Pater Mizzi og andre katolikker planløst lede efter noget forlagt, men når de så lige er stoppet op med en bøn til Antonius, har jeg også erfaret, hvordan de ligesom straks er blevet ledt hen til det glemte. Jeg har nu selv prøvet det et par gange, og også jeg vidste pludselig indefra, hvor det forlagte var. Til mine refleksioner om, at Antonius måske har mere vigtige opgaver i Gudsriget end at inspirere millioner af mennesker til at finde glemte ting, siger Pater Mizzi, *"Antonius elskede i sin levetid alle "almindelige" mennesker så højt, at han i sit virke helt dedikerede sig til dem. Gud gav derfor Antonius den mission at fortsætte med at gøre godt for os alle – også ved at hjælpe med en så almindelig og dagligdags besværlighed som glemte ting. Vi kan bede til Antonius, når det drejer sig om alle personlige vanskeligheder i livet – materielle, fysiske, følelsesmæssige, mentale og spirituelle, og i hans store kærlighed til os og medfølelse med lidelsen på Jorden vil vi blive hjulpet"*. En smuk forståelse, synes jeg.

Antonius bliver ofte i kunsten afbildet som en lidt naiv ung mand i franciskanerkutte bærende Jesusbarnet på venstre arm og med en lilje i højre hånd. Han var dog både stærk, frygtløs og nådesløs over for alle de, som undertrykte og udnyttede de svage og forsvarsløse, og gik også i sin inkarnation verbalt til angreb på det man dengang betragtede som falske doktriner og kætteri. Grunden til, at han ofte afbildes med Jesusbarnet er, at han på et besøg hos en greve i Padua, af denne blev set i ekstase, hvor Antonius i en stærk lysindstrømning stod med Jesusbarnet i sine arme.

Vore aktiviteter i Assisi

Fra påske til og med oktober vil Pater Mizzi og jeg igen være optaget af også mange ydre aktiviteter med kurser, grupper og møder i Assisi samt øvrige steder i Italien og muligvis også udenlands. Vi glæder os til den fortsatte mission med at formidle "The Spirit of Assisi" til de mange grupper af søgende pilgrimme og kursister. Det er naturligvis min intention at fortsætte nyhedsbrevene også i årets meget travle periode, men om der bliver tilstrækkelig tid til at udsende dem hver måned, kan jeg dog ikke lige nu bekræfte. De er imidlertid fortsat prioriteret højt, og også fremover vil jeg udsende dem så ofte, der er tid og kræfter til det.

Brochuren for det ekstra introduktionskursus i juni (25. juni - 2. juli), som jeg berettede om i sidste nyhedsmail, er nu færdig, og såfremt du har lyst til at se den, er du naturligvis velkommen til at kontakte mig, og jeg kan fremsende den. Også brochuren for dette års fordybelse i adventstiden og især Maria under den store Maria-fejring (5.-12. december) er nu udarbejdet. Da dette kursus allerede er med 11 tilmeldte, er relativt hurtig tilmelding nok nødvendig, såfremt du ønsker at opleve Assisi i denne meget smukke, fredelige og dybe periode.

I oktober sidste år var en dansk journalist, Thomas Klenow With, som i en årrække var Politikens korrespondent i Brasilien, på besøg i Assisi. I Brasilien skrev han også artikler om det religiøse liv. I Assisi interviewede han Pater Mizzi og mig, og ud fra det interview

skrev han en artikel – primært om min vej til Assisi og opgave for Pater Mizzi - som bliver bragt i Ugebladet Søndag nr. 12, der udkommer d. 19. marts. Artiklen er naturligvis ikke med de mere dybe og nuancerede forståelser, som den ville have været det, hvis den var skrevet til et åndeligt/religiøst tidsskrift, men har du alligevel lyst til at se og læse den, er der således en mulighed fra på lørdag.

En artikel med en meget dybere og mere nuanceret beskrivelse af vor opgave i Assisi og vejen hertil bliver trykt i juli-nummeret af "Nordens Stjerne", som udkommer omkring 1. juli. Den foreløbige udgave vedhæftes dette nyhedsbrev, således at de af jer, der er interesserede, allerede nu har mulighed for at læse den.

Som jeg skrev om i sidste nyhedsbrev, fik vi i Danmark optaget en række meditationer og bønner, som p.t. er under bearbejdelse til en udgivelse på CD. Jeg håber at kunne vende tilbage omkring denne CD i næste nyhedsbrev.

Bøn til Skt. Antonius

Som afslutning på dette nyhedsbrev gengives hermed et af de mange forslag til bønner til Sankt Antonius af Padua, som er givet af Den Katolske Kirke - en af de bønner, som netop handler om Antonius' hjælp i forbindelse med glemte/tabte ting:

*"Saint Anthony, perfect imitator of Jesus,
who received from God the special power of restoring lost things,
grant that I may find {mention your petition} which has been lost.
As least restore to me peace and tranquility of mind,
the loss of which has afflicted me even more than my material loss.*

*To this favor I ask another of you:
that I may always remain in possession of the true good that is God.*

*Let me rather lose all things than lose God, my supreme good.
Let me never suffer the loss of my greatest treasure, eternal life with God.*

Amen"

Med Pater Mizzis og mit ønske til jer alle om en dyb, inderlig og hellig påskeuge sender vi

kærlige Assisi-hilsner – fred og alt godt

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it